

เรวัตตะ และนางลีลาวดี

เรวัตตะ หนุ่มน้อย วัย 15 ปี แห่งหมู่บ้านคนจัณฑาลใกล้ๆกรุงสาวัตถี ลูกของคนตัดฟืนขาย จำใจรับปากพ่อแม่ ที่จะไปอยู่กับสุมังคะเศรษฐีผู้เป็นชนชั้นวรรณะพราหมณ์ ท่านมีภรรยาชื่อนางคฤหปตานี มีลูกสาวคนโตชื่อกัณณิกา ลูกชายคนรองรุ่มราวเดียวกับเรวัตตะ ชื่อชัยเสน และลูกสาวคนเล็กชื่อ ลีลาวดี

สุมังคะเศรษฐีพอใจเรวัตตะที่มีนิสัยสงบเสถียร ขยันขันแข็ง รับผิดชอบต่อหน้าที่การงาน จึงรักเหมือนบุตร อีกทั้งเป็นเพื่อนเล่นกับชัยเสน จึงให้อาศัยอยู่ในคฤหาสน์ด้วย และให้เรียนหนังสือกับพราหมณ์ไปพร้อมกัน แต่ต่อมาท่านเศรษฐีต้องเดินทางไปค้าขายแดนไกลพร้อมกับชัยเสน

แม่สุมังคะละ เป็นคนดี แต่นางคฤหปตานี ผู้เป็นภรรยา และกัณณิกา ธิดาคคนโต เป็นคนถือตัว ขอบรังเกียจและดูหมิ่นคนชั้นต่ำกว่า รังเกียจเรวัตตะที่เป็นจัณฑาลยิ่งนัก พยายามหาทางกลั่นแกล้งไล่ให้เรวัตตะไปทำงานหนักเหมือนทาส และไล่ให้ไปอาศัยอยู่กระท่อมท้ายสวน

อยู่มาวันหนึ่งเรวัตตะก็พบอาหารดีๆฝู้าเนื้อดีๆอยู่ในกระท่อมพร้อมกับจดหมายว่าจากผู้หวังดี คือนักพรานหนึ่งลีลาวดีก็แอบลงมาพบเขาพร้อมกับบอกว่าเห็นใจและสงสาร เรวัตตะซาบซึ้งในน้ำใจของผู้หวังดีที่ไม่กลัวที่จะแปดเปื้อนอัปมงคลจัณฑาลอย่างเขา และลีลาวดีแอบลงมาคุยกับเขาบ่อยขึ้น ในที่สุดความใกล้ชิดทำให้เขาทั้งสองมีความรักต่อกัน ด้วยจิตใจอ่อนโยน มีเมตตา คอยช่วยเหลือเรวัตตะอยู่เสมอ และนั่นก็ทำให้เกิดความรัก ความผูกพัน ระหว่าง สองหนุ่มสาว ต่างชนชั้น ต่างวรรณะ ที่เป็นเสมือนปราชญ์อันมีมาเข้าขวางกันคนทั้งคู่เอาไว้

แต่แล้ว... ความลับย่อมไม่มีในโลก ท้ายที่สุดความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ก็ล่วงรู้ถึงนางคฤหปตานี นางโกรธลีลาวดีเป็นอย่างมากจนถึงกับลงมือเขียนตีลีลาวดี เรวัตตะทราบว่าเป็นต้นเหตุ เขาจึงตัดสินใจยอมตัดใจงานในอุปสรรค โดยการหนีกลับไปยังหมู่บ้านจัณฑาลของตน เพื่อไม่ให้หญิงที่รักต้องถูกทำร้ายจนบาดเจ็บ ก่อนจากหนีไปเรวัตตะได้กล่าวกับลีลาวดีว่า

“ข้าพเจ้ารักท่าน ลีลาวดี รักยิ่งกว่าชีวิตของข้าพเจ้าเอง หัวใจของข้าพเจ้าต่อผู้มีพระคุณเสียแล้ว ข้าพเจ้าทราบว่าท่านเป็นเพียงเด็กจัณฑาล เคนมนุษย์ไม่ควรค่าแม้แต่จะเซ็ดเท้าให้ท่าน และได้พยายามห้ามปรามจิตใจไว้ แต่มั่นก็ไม่ยอมเชื่อฟัง ลีลาวดีเอ๋ย ท่านไม่ต้องเสียใจ ข้าพเจ้าไม่ต้องการแม้แต่คำว่า “รัก” จากท่าน เพียงแต่ขอบอกความจริงใจแก่ท่านเท่านั้น” ลีลาวดีร้องไห้ เรวัตตะตกใจมาก แต่เธอกลับกล่าวว่า

“เธอก็ทราบแล้วมิใช่หรือว่า น้ำตาของคนเรามีใช้เครื่องหมายแห่งความโศกเศร้าเสียใจเสมอไป”

“ถ้าเช่นนั้น ข้าพเจ้าอยากจะเข้าใจว่า ท่านก็รักข้าพเจ้าเช่นเดียวกัน”

“ไม่ผิดหรอก เรวัตตะ เธอเข้าใจถูกแล้ว”

“ขอทาสผู้ซื่อสัตย์ของท่าน ได้จุมพิตมือของท่าน ให้สาสมกับความดีใจด้วยเถิด”

หลังจากนั้นเรวัตตะก็ไปแอบเดินทางหนีออกนอกเมือง

เมื่อถึงหมู่บ้าน เรวัตตะก็ได้รับรู้ว่า บิดามารดาก็ไม่อยู่ที่หมู่บ้านนี้เสียแล้ว ชีวิตเรวัตตะในตอนนี้นี้จึงเหมือน
สูญสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง ชายหนุ่มจึงพเนจรร่อนเร่ อย่งไร้จุดหมายปลายทาง เขาเดินทางไปเรื่อยๆ จนร่างกาย
ผอมโซ ผมและหนวดเครายาวรุงรังคล้ายคนบ้า จนพลัดหลงเข้าไปในป่าของหมู่โจร

แล้วชะตาชีวิตของเรวัตตะ ถูกดึงให้เข้าไปอยู่ในวังวนของกลุ่มโจร เขากลายเป็นสมุนโจร ได้เรียนรู้
ศิลปะวิทยาจนเป็นโจรหนุ่มผู้มีความสามารถ เวลาผ่านไป 4 ปี ด้วยความรู้ ความสามารถจึงได้รับความไว้วางใจ
ให้กลายมาเป็นที่ปรึกษา วางแผนการปล้นสะดม トラบจนกระทั่งวันหนึ่ง กลุ่มโจรก็จับเศรษฐีคนหนึ่งมาเรียก
ค่าไถ่ เรวัตตะ จำได้ว่า นั่นคือ **ท่านสุ่มงคละคฤหบดี** ผู้มีพระคุณต่อเขานั่นเอง เขาจึงตัดสินใจยื่นขอเสนอแลก
กับอิสรภาพของเศรษฐี โดยสัญญาว่าจะตามล่าชีวิตคนมาแลกเปลี่ยนแทนและเพื่อสังหารชีวิตบูชาเจ้าแม่กาสิ
เทวีผู้เป็นที่สักการะของกลุ่มโจร ซึ่งทำให้**เศรษฐี**กะหัวหน้าโจรประทับใจ จึงยอมยกเว้นปล่อยตัว**สุ่มงคละ** ให้
เป็นอิสระ

เช้าวันรุ่งขึ้น เรวัตตะ ก็ออกตามหาเหยื่อชีวิต ที่ต้องการนำมาสังหารบูชาโยธู เหมือนชะตาชีวิตถูก
กำหนดให้พลิกผันอีกครั้ง เมื่อผู้ที่เรวัตตะเผชิญหน้าเพื่อสังหาร คือพระภิกษุรูปหนึ่ง พระภิกษุได้เทศนาให้เรวัต
ตะฟัง คำเทศนาของพระภิกษุรูปนั้น ทำให้เขาและกลุ่มโจรต่างรำลึกถึงบาปบุญคุณโทษ จนกลับตัวกลับใจ
และเรวัตตะก็ตัดสินใจบวชเป็นพระภิกษุ เจริญรอยตามพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ไตร่รรมแห่งกาสาวพัสดุไป

ในเวลาต่อมา พระเรวัตตะได้บวชเรียนรู้พระธรรมวินัยอยู่กับพระอาจารย์ 5 พรรษา สามารถ
ฟังตนเองได้ จึงออกเดินทางธุดงค์รอนแรมขึ้นไปทางเหนือ ฉากชีวิตแห่งการร่อนเร่พเนจรเริ่มต้นขึ้นอีกครั้งหนึ่ง
แล้ว คิณหนึ่งในป่าแห่งหนึ่งใกล้กับเขาหิมาลัย ได้พบกับพ่อบังเกิดเกล้าในกระท่อมร้างอยู่คนเดียว
แม่ได้เสียชีวิตแล้ว เมื่อรู้ว่าเป็นพ่อลูกกัน ต่างก็กอดกันร้องไห้ เช้าวันใหม่พระเรวัตตะจึงพาพ่อเดินทางไปยัง
นครสาวัตถี ให้พ่อบวชที่วัดเขตตุวันมหาวิหาร

วันหนึ่ง ณ ที่ศาลาวัตรในเวลาฉันภัตตาหารเช้าที่มีพระสงฆ์นั่งเรียงตามลำดับ ท่ามกลางญาติโยมที่มา
ทำบุญ พระเรวัตตะนั่งอยู่ท้ายแถว ที่ใกล้กับญาติโยม เมื่อเงยหน้าขึ้นครั้งใดมักจะพบว่า มีหญิงสาวสวยคนหนึ่ง
จ้องมองอยู่ตลอดเวลา

เมื่อมองอยู่พักหนึ่งจึงเข้าใจว่า เป็นเธอนั่นเอง ลีลาวดี บัดนี้เธอเป็นสาวเต็มตัวสวยงามหาที่ตำหนิได้
เธอดูสง่ามีราศี ต่อมาตอนเช้าพระเรวัตตะจึงเดินไปบิณฑบาตผ่านหน้าบ้านลีลาวดีที่ตนเคยมาอาศัยอยู่

เมื่อโชคชะตากลับแกว่ง พระเรวัตตะ ก็ได้พานพบกับลีลาวดี อีกครั้ง!
หญิงสาวผู้มีใจรักมั่นต่อหนุ่มน้อยจันทาลยากไร้ผู้นั้นไม่เคยเปลี่ยนแปลง และเธอก็รอคอยเขากลับคืนมาอยู่ตลอดเวลา แม้ว่าแต่ก่อนนางกัณณิกาพี่สาวและมารดา จะยุยงให้ลีลาวดี เข้าพิธีวิวาห์ไปกับชายหนุ่มอื่นผู้มีศักดิ์และวรรณะเสมอกัน แต่นางก็ปฏิเสธมาโดยตลอด

การพบในครั้งนี้ คือบทพิสูจน์ ระหว่างความรัก กับการแสวงหาเส้นทางแห่งธรรม สมรภูมิในจิตใจของภิกษุหนุ่มผู้ยังข้องติดอยู่ในทะเลโลกย์ ย่อมปั่นป่วน สับสนและต่อสู้กันเองอย่างหนักหน่วง และแล้วก่อนที่ท่านจะตัดสินใจเลือกในเส้นทางใด เหตุการณ์ไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น

เมื่อกลุ่มนายทหารแห่งองค์ปเสนทิโกศล ที่ตามล่ากลุ่มโจรร้าย มาพบพระเรวัตตะในสภาพสมณะโดยบังเอิญ และด้วยหน้าที่ ทหารกลุ่มนั้นต่างจับกุมตัวเรวัตตะ เพื่อนำไปลงโทษทัณฑ์ตามกฎหมายบ้านเมือง โดยการเผาทั้งเป็น!

ลีลาวดี เห็นเหตุการณ์นั้นพอดีด้วยความรัก นางยอมเสียสละ นำเงินมหาศาลของตนเองมาไถ่ตัวเรวัตตะ และพากลับคืนมายังปราสาทของตนเองอีกครั้ง และเมื่อเขาฟื้นขึ้นมาในสภาพฆราวาส ลีลาวดี ก็ขอร้องเพื่อให้เขากลับคืนมาเป็นคนรักและใช้ชีวิตร่วมกับเธอตั้งเดิม

เรวัตตะขอเวลาคิดสามวัน และในวันสุดท้ายนั่นเอง เมื่อเขาตัดสินใจจะสละเพศภิกษุ ก็ได้ไปขอลาสิกขาบทจากอาจารย์ ท่านอาจารย์จึงพาพระเรวัตตะไปยังหมู่บ้านแห่งหนึ่ง แต่ละบ้านที่เรวัตตะพานพบ ทำให้เห็นความทุกข์ของชีวิตการครองเรือน ไม่ว่าจะเป็นการทะเลาะเบาะแว้ง การหึงหวง... และท้ายที่สุด คือการตายจากกัน นั่นทำให้พระหนุ่มเริ่มมองเห็นสัจธรรมของชีวิต จนตัดสินใจออกธุดงค์โดยไม่คิดหวนคืนกลับมาหาลีลาวดีอีกต่อไป

เรวัตตะออกเดินทางจาริกธรรมาไปยั้งที่ต่างๆ ได้สร้างกุศลกรรมให้แก่ผู้ตกทุกข์ได้ยาก ตามวิถีแห่งสมณะ ด้านของลีลาวดีเองเมื่อเห็นเรวัตตะหายไปและทราบข่าวว่าเรวัตตะได้ออกบวชอีกครั้ง นางก็ตัดสินใจบวชเป็นภิกษุณีเพื่อจะออกแสวงธรรม และหวังจะได้พบกับพระเรวัตตะอีกครั้ง เวลามานไปหลายปีจนในที่สุด ลีลาวดีก็ได้พบกับพระเรวัตตะ แต่พระเรวัตตะก็ไม่ยอมออกมาพบให้ ภิกษุณีลีลาวดีได้เห็นหน้าเลยสักครั้ง ทราบจนพระเรวัตตะ รับรู้ข่าวร้ายสำคัญ นั่นก็คือภิกษุณีลีลาวดีได้ล้มเจ็บลงและเสียชีวิตลงในที่สุด

ข้อคิดที่ได้ ความรักไม่ใช่การครอบครองเสมอไป

